सुप्ता भूमावनाथेव दुःखिता नाम भाविनी ।
तत्र त्वां शयितां राज्ञा स्वयं दुःखसमन्वितः ॥ २० ॥
प्रसादयिष्यति क्षिप्रं प्रक्ष्यत्यपि च निर्णयं ।
दयिता त्वं भृशं भर्तुरत्र मे नास्ति संशयः ॥ २१ ॥
त्वदर्थं हि महाराजः श्रियं दीप्तामपि त्यजेत् ।
मणिमुक्तासुवर्णानि रत्नानि विविधानि च ॥ २२ ॥
यदि दद्याच्च ते भर्ता मा स्म तेषु मनः कृथाः ।
यदा तु तौ वरौ दित्सन् स्वयमुत्थापयेत् पतिः ॥ २३ ॥
सत्येन परिगृह्यैनं याचेथास्त्वं तदा वरौ ।
रामप्रव्राजनायैकं नव वर्षाणि पञ्च च ॥ २४ ॥
द्वितीयं यौवराज्याय भरतस्य वरं शुभे ।
यौ तु देवासुरे युद्धे वरौ दशरथो ददौ ॥ २५ ॥
तौ स्मारयित्वा याचेथाः पश्चादेतद्वरद्वयं ।
रामप्रव्राजनं देवि राज्यप्राप्तिं सुतस्य च ॥ २६ ॥
याचेथा भुवि कल्याणं ध्रुवं प्राप्स्यति ते सुतः ।
ध्रुवं प्रव्राजितश्चैव रामो भद्रे भविष्यति ॥ २७ ॥
भोक्ष्यते चापि पुत्रस्ते ध्रुवं राज्यमकण्टकं ।
येन कालेन काकुत्स्थो वनात् प्रत्यागमिष्यति ॥ २८ ॥
भरतोऽनेन कालेन बद्धमूलो भविष्यति ।
संगृहीतमनुष्यश्च कोषवांश्च श्रिया युतः ॥ २९ ॥

Digitized by Google